

i Angivelse af Navn og Tidspunkt, hvilket dernæst suppleres ved den aldeles staaende Vedtagt, at enhver Mand er pligtig at besvare de Forespørgsler, der om den Person, man ønsker i Tjeneste, maatte henvendes til ham. Det er den nemmeste Maade, hvorpaa man kan faae Hertugen af Wellingtons Haandskrift, at man anmoder ham om et Studsmaal for Gen, der har tjent ham, t. Ex. som Staldkarl; han giver ganske bestemt en saadan Erklæring personlig, hvilket er en staaende Skik i England, netop fordi man veed, at Erklæringer, der ere i dens Haand, hvem Erklæringen angaaer, i Regelen ikke ere saa paalidelige, som man kunde ønske.

Den ærede Forslagsstiller har med sin sædvanlige noget mikroskopiske Stærpsindighed ved at fremlægge Sagen gjort opmærksom paa, at naar en Embedsmand dog offentlig maatte vedkjende sig sine Resolutioner i de Tilfælde, hvor Afgjørelsen ligger i hans Haand, maatte han ogsaa kunne vedstaae de Erklæringer, han afgiver i Sager, hvis Afgjørelse er forbeholdt Regjeringen. Men deri ligger aabenbart det Urigtige. Jeg vil tage det Exempel, som den ærede Ordfører brugte idag: naar en Høkerbevilling nægtes af vedkommende Dvirighed, fordi det er den bekjendt, at Den, der søger den, er en Drukkenbolt, saa siger den, at den Bevilling faaer han ikke; man fortæller ham ikke, at han er en Drukkenbolt. Men naar det nu er forbeholdt Regjeringen, da bliver det netop heller ikke andet end Conclusionen, der kommer til Vedkommendes Kundskab, ikke de Præmisses, hvorom her er Tale. Jeg troer derfor, at den ærede Ordfører ganske rigtigt har angivet den Maade, hvorpaa de enkelte Ulemper, som kunne finde Sted herved, skulle afhjælpes, ved at sige, at det er Lovgivningens Sag at formindste Antallet og Betydningen af de Tilfælde, hvor det kommer an paa et almindeligt Skjøn, at man skal stræbe at bringe det saavidt muligt derhen, at Borgerrettighederne og Retsforholdene ordnes ved Lov, og altsaa undrages det administrative Skjøn. Jeg troer, at deri ligger en meget rigtigere Tanke end i de Sammenligninger, han har anstillet mellem Formue og Ære, mellem Supplicanter og Tyve, og hvad andre Humorekker hans Foredrag indeholdt.

Jeg troer ganske vist, at det er den rette Vej at formindste Antallet af de Tilfælde, hvori saadanne Dvirighedserklæringer faae Noget at betyde, ved saavidt muligt at bringe alle Borgernes Forhold ind under Loven. Det er ogsaa den Vej, hvorpaa vor Lovgivning allerede længe befinder sig; vi vedtage næppe mange Love, der ikke formindste Erklæringernes Betydning, og forsaavidt her bestandig har været hentydet til vore Næringsforhold, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at naar de blive lovordnede, vil Antallet af de Dvirighedserklæringer, hvorom her kan være Tale, være reduceret til et fuldkomment Minimum. En anden Sag er, som Minoritetens første Ordfører gjorde gjældende, den hele større Offentlighed, som udvikler sig i alle vore Forhold, og den Styrke med Hensyn til Characteren, som deraf er en nødvendig Folge; Resultatet vil deraf blive, at ingen Embedsmand vil krympe sig ved at sige til Noget, hvad han gjør eller undlader, undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor han ikke kan og ikke bør gjøre det. Jeg kan forstikke den ærede Ordfører om, at vi ogsaa i den Henseende allerede ere paa en ret god Vej, og at der gives Embedsmand, hvis Frimodighed, Oprigtighed, Aabenhjertighed og Characterfasthed er saa notorisk, at de kunne forsmaae selv her i Thinget at fortælle, at de ere i Besiddelse af saadanne Egenskaber. Jeg skal derfor slutte mig til Minoriteten, som jeg ikke troer hører til dem, man kan betegne som henhørende til Mandarinernes Tal.

Ordføeren: Jeg vil blot tillade mig et Par korte Bemærkninger. Forsaavidt man har vendt Sagen paa en temmelig personlig Maade mod mig, troer jeg, det er bedre, at tie stille; thi er der Noget i sige Angreb, saa maa man tage imod det, og er der ikke Noget i dem, saa falde de tilbage paa dem, der give Sagen en saadan Bending. Dernæst maa jeg bemærke ved hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 3die Valgkreds (Gleerup) anførte, at, naar han talte om de Sager, hvori der var flere Medinteresserede i Sagens Afgjørelse, saa troer jeg, han kom udenfor Sagens rette Gjensand; thi jeg berørte før, og jeg troer ogsaa det er rigtigt, at Sogneforstanderskabernes, Amtsraadernes og sige større sammensatte Com-